

„Veste kaj? da ostaneva pri osemsto, dajte svoji hčeri 800 tolarjev, zraven pa 800 veder“.

„Ehe! vi si mérite s preveliko méro; pomislite vendar tudi na dekle“.

„Dvakrat deset je dvajset“, je računal Čep.

„Dómica je živa in delavna stvarca“.

„In pet bi bilo dvajset in pet“.

„Razume tudi gospodarstvo, zná brajde vezati“.

„In še 50 starega“.

„Zná šivati in plesti“.

„Čakajte, vam bom nekaj povedal“, mu Čep seže v besedo. „Dajte verh 500 tolarjev še 1000 veder vina, ako vam je to laglje. Jez bi ravno potreboval 1000 veder, ga imam ravno toliko poslati nekemu tergovcu v Celovec“.

„To mi je preveč, vendar še dodám 50 veder“.

„S temi ne izhajam: 50, 60 in 10 je 70 — jez potrebujem ravno 1000 veder“.

„Pokazati vam, da se ne norčujem“, reče Matelič, „hočem število dopolniti in vam dati 900 veder“.

„Ne, ne bo nič, boter Ive, ne gré; jez moram svojih 1000 veder imeti, kakor ima molitva svoj amen. Ne potezajte se za teh umazanih sto veder; pomislite, da vam ne bo več treba hčeri hrane in obleke dajati; pri tem se leto in dan tudi dokaj prihrani“.

„Jaz bi mislil, 500 tolarjev in 900 veder je tudi nekaj...“

„Ni mogoče. Jaz potrebujem okroglo število“, reče Čep, izprazne kozarec in udari ž njim na mizo v potenje svojih besedí. „Udarite, boter! in prišel bom čez nekoliko dní k vam.“

„Dekle vidit“.

„Vino pokušat, to je pervo. Dekleta so si vse podobne; vaša hči tudi ni drugač. Toraj: Je ali ne?“

„No, ako že po sili morate 1000 veder imeti, naj si bode“, reče Matelič čez nekoliko časa.

„Tako je prav — mož beseda, boter Ive! in zdaj: Mozi ti Bog!“ reče Čep, kteremu je vino že v glavo stopilo, in udari s svojim žmuljem na žmulj Mateličev, da se je vino zlilo po tleh.

In tako je bila med njima „glihenga“ končana; govorivši še nekoliko o pripisovanji in pogodivši se, da bode ženitbeno pismo pri Mateliču spisano, se ločita in gresta vsak po svojih opravkih. (Dal. sl.)

Povabilo.

Namenil sem 24 pesem v natis dati in po slovanskih deželah kolikor mogoče razširiti jih. Cena jim bo 50 nov. krajc. Vabim toraj vse rodoljube, da se naročijo na le-té pesmi; posebno pa prosim prijatelje, vrednike in domorodce, da naročila nabirajo. Kdor nabere 12 naročnikov, dobi en iztis po verhu. Čisti znesek bo slovenščini v podporo, ker mislim darila za zlaganje najboljših pesem izpisati. Naročila pričakujem do konca letošnjega leta.

Senozeče na Notrajskem 8. okt.

Mir. Vilhar.

Dopisi.

Iz Banata 13. okt. F. B. — Žitna cena je sedaj tukaj ta-le: vagán (mecen) pšenice je po 4 gold. do 4 gold. 50 kr., koruze po 3 gold. 60 kr. do 3 gold. 80 kr., reži po 2 gold. 70 kr. do 2 gold. 80 kr., ječmena po 2 gold. do 2 gold. 50 kr., ovsa (zoba) po 1 gold. 40 do 50 kr., napolica (sorsica) pa je po 3 gold. 25 do 50 krajc. Cena je malo po malo poslednji čas zmiraj poskakovala; al berž ko ne bo v vseh Svetih padla; zakaj za gotovo smo slišali, da sila veliko rusovskega in podonavskega žita so mesca avgusta in septembra v Odesi, Galacu in Brajli naložili, ktero bo zlo terlo ceno našega žita.

Iz gorskega Kotara. Zaigralo mi je serce, ko sem potujoč se navratil v gostivno v Ljubljani, misleč: „Opet sam došel k pobratimu Kranjcu“. Al ko na domači pozdrav „Dobro jutro!“ dobim neslani odgovor „Šofens“ — milo mi se učini pri duši; — odkodar sem se sonca nadal, merzli me led udari. Po daljem razpisovanju mogel sem opaziti, da se je onde povsod tujinstvo unelo in da se s tem osobito preobraženost sponaša! Jaz ne tajim istine: „kolikor jezikov znaš, za toliko ljudi veljaš“, al vendar se ne morem zderžati, da bi ne rekel: „Hvali tuji grad, a derži se svoje kolibe“, — pouzdanje in sreča izvira jedino iz iskrenega čutila: „kdor svoje brani in spoštuje, tudi tujega ne psuje“. — Naj priobčim to bratom svojim Kranjcem, da vejo, kako nas žali, da se v beli Ljubljani po ptujcih ali poptujenih domačinih zatiruje mili domači glas in se širi beseda „Šofens-ov“ in „Korschamadinar-jev!“ Turk.

Iz Gargarja na Primorskem. Lepa in prav prijetna je le-ta dolinica 600' nad morjem in z 2000' visokimi hribi obdana, vsa podobna velikemu kotlu. Pa ne samo prijetna, temuč tudi rodovitna je planjava; letos, čeravno je bila moča, prav dobro letino imamo, ker gargarski pregovor se glasi: „Kadar podlaška gora gorí, se gargarski župan smeji“. Fižola imamo letos posebno dosti, turšica je taka, da pod Gorico ji je ni kos; tudi turko (krompir) ne gnjije toliko, kakor pravijo. Le pšenice in ječmena je manj, ker ju je toča pomlatila, ki je na menije (binkoštni praznik) hudo razsajala. Tudi ajda je plenjala, da že davno ne tako. Hvala Bogu, naši kmetje so letos bolj zadovoljni kot preteklet leta. Še marsikaj družega bi imel „Novicam“ povedati noter doli do „Garibaldove polke“, pa raji molčim, dokler ne bom imel kaj bolj veselega. Matevže.

Iz Libelič na Štaj. 13. okt. Ljube „Novice!“ Mnogo lepega in koristnega nam v mile naše slovenske kraje donášate; zategadel Vas vsak, visokoučen gospod in priprost kmetič, rad v roke vzame in čita. Ni ga, morda še tako bornega kraja, kamor bi Ve ne priletele. Tudi v našem, Vam gotovo neznanem kraju, Vas poduka in novín željni kmet z veseljem prebira in se prav kislo derži, če mu o svojem času zaželjenih novín ne donesete. Naj se po tem takem kdo prederzne ziniti ter nam očitati, da Slovenci dremljemo! Sicer nihče za nas ne vé, ker unikraj dereče Drave bivamo; pa vendar-le slovenščina pri nas lepo cvetè, dasi-ravno od leve strani vseskozi od Nemcov obdani smo. Kdor mi noče verovati, naj tû sèm pride, ter se bo tega do živega prepričal; pridni šolarčki se bodo slovenski odrezovali in mile slovenske pesme prepevali, da bo veselje. Ravno tako se bo prepričal, da nemški tudi nekoliko umemo; zakaj čital bo na potnih kazalih: „Strasse nach Drauburg und Windischgraz“. Sic itur ad astra! V tem ko nam je resnica za slovenščino, jo naši sosedi tam doli v T.... ji le takrat govoriti blagovolijo, kadar jih prazni želodec k temu sili. In vendar so bili pohvaljeni v 39. listu, da vsi prav krepko slovenski kramljajo!! Še ni 4 let, kar je neki teržan na Št. Lorensko goro šel krompirja kupovat. Pride do g. župnika, ter jih napol nemški ogovori. Gospod župnik ga barajo, zakaj da slovenski ne govori. Teržan jim napihnen zaverne: „Ih kun nit; dos ist pawerische Sproh, ih obar pin si Purger“. Baha se, da bi rad veliko krompirja nakupil, ker iz njega štirko dela; pa tabart ga vzame le en vagán, — „prazen sod zlo bobni“. Čez nekoliko tednov gré prodajavec krompirja memo hiše gospoda nemškutarja. Zagledavši zunaj blede žensko, jo popraša: „No, jelite, da ste lepo štirko iz krompirja naredili, ki ste ga pri meni kupili; zakaj nek po drugega ne pridete?“ „Kakošno štirko — odgovori ženska — svoje prazne želodce smo ž njim enmalo potolažili; Bog dal, da bi ga le več imeli“. Dve leti potem hodi gori imenovani nemškutarski Slovenec vés reven in izstradan od hiše do hiše po Št. Lorenski gori, ter tak gladko slovenski za „ubogajme“ prosi, da se vsi gorjani nad njim čudijo. Pa ne ta sam, temveč vsi teržani